

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. B.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem, sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. srpna 2019 č. j. OAM-349/ZA-ZA11-VL11-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. května 2020 č. j. 4 Az 52/2019 - 34

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Žalobce požádal dne 14. dubna 2019 o mezinárodní ochranu. Uvedl, že před odjezdem z Ukrajiny žil ve L. Má obavu z povolání do armády, nechce se účastnit bojů na Ukrajině, na vlastní oči viděl, jak se s vojáky zachází. Při pohovoru uvedl, že si asi před půl rokem uvědomil, že by mohl být ohrožen povoláním do armády. Byl nezpůsobilý k výkonu vojenské služby ze zdravotních důvodů, nemá vojenskou knížku. Žádné předvolání do armády osobně nedostal, ale je všeobecně známo, že berou každého. To, že bez problémů dvakrát cestoval do České republiky a zpět na Ukrajinu, si žalobce vysvětluje tím, že předvolání do armády se provádí v určitých časových úsecích, a v době, kdy odjížděl z vlasti, bylo zrovna klidnější období. Žalobce je v odvodovém věku, a přestože dosud nebyl odveden kvůli plochým nohám, je přesvědčen, že by byl odveden, protože je nedostatek mužů, kteří by mohli bojovat. Žalobce nechce zabíjet lidi ani se nechat zabít. Vojáci, kteří se z východu Ukrajiny vrátí, nemají žádnou péči a jsou poznamenáni na celý život. Když špatně popisují události, jsou stíháni za smyšlené trestné činy.

[2] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 – § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť shledal, že skutečnosti uváděné žalobcem nesvědčí o hrozbě pronásledování či vážné újmy.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že služba v armádě je legitimní občanskou povinností, nikoli důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Do bojů na východě Ukrajiny jsou

navíc povolávání jen profesionální vojáci a dobrovolníci. Před vydáním rozhodnutí žalovaného žalobce překročil odvodový věk, nikdy neabsolvoval základní vojenskou službu, neobdržel povolávací rozkaz a byl shledán nezpůsobilým k výkonu služby, jeho povolání do armády je tudíž velice nepravděpodobné. Městský soud dále uvedl, že konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny, přičemž žalobce pochází z města L., které se nachází na západě země mimo válečné oblasti. Incident v Kerčském průlivu, na který žalobce narážel, byl ojedinělý.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Opět namítal, že po návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do armády a jít válčit, což s ohledem na strach o vlastní život nechce, je to i v rozporu s jeho vyznáním. Přestože boje probíhají převážně ve východní části země, nelze zlehčovat ani situaci na západě, kde docházelo k opakovaným násilnostem, jejichž obětmi se stali nevinní civilisté. Stěžovatel konkrétně poukázal na boje mezi vládou a Pravým sektorem v Mukačevu a výbuch dvou náloží ve Lvově. Dále stěžovatel namítal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se dostatečně zabýval všemi důvody sdělenými stěžovatelem v průběhu správního řízení a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že v ozbrojeném konfliktu na východě Ukrajiny jsou v současnosti nasazeni pouze vojáci z povolání a dobrovolníci. To, že je konflikt v rozporu s jeho vyznáním, stěžovatel uvedl poprvé až v kasační stížnosti, navíc nekonkretizoval, o jaké vyznání se jedná. Poukazy stěžovatele na kriminální jednání Pravého sektoru rovněž nejsou azylově relevantní.

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručně odůvodnění připojuje.

[7] K obavám stěžovatele z účasti v ozbrojeném konfliktu Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. března 2004 č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 či ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. června 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. února 2016 č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. dubna 2016 č. j. 2 Azs 67/201 - 24 či ze dne 25. května 2017 č. j. 10 Azs 79/2017 - 32).

[8] Nejvyšší správní soud též setrvale judikuje, že vnitrostátní ozbrojený konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by – s ohledem na svoji intenzitu – každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. března 2015 č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. dubna 2015 č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. června 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 7. srpna 2018 č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). V takovém případě by bylo třeba, aby žadatel o mezinárodní ochranu prokázal dostatečnou míru individualizace ve vztahu k hrozbě vážné újmy, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

13. března 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). To se stěžovateli nepodařilo a přesto, že si je Nejvyšší správní soud vědom složité bezpečnostní situace na Ukrajině, nemůže přehlédnout, že vnitřní konflikt se zde geograficky ustálil ve východní části země – Doněcká a Luhanská oblast, zatímco stěžovatel pochází ze L., který leží v západní části země, již se válečný konflikt netýká (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016 č. j. 9 Azs 27/2016 - 37).

[9] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Krom toho, námitku, že účast v ozbrojeném konfliktu je v rozporu s jeho vyznáním, stejně tak jako obavy spojené s činností Právého sektoru, stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti, ačkoli mu objektivně nic nebránilo učinit tak dříve. Tyto kasační námitky lze proto označit jako nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný navíc správně namítal, že tvrzení stěžovatele o tom, že služba v armádě odporuje jeho vyznání, je tak obecné, že je prakticky neprojednatelné.

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu